

Зандерс

— **О**божною виїзні матчі.
— Ненавиджу виїзні матчі, — сказав Меддісон, діставши валізу з мого новісінького «мерседес-бенц» G-класу, та поправив піджак.

— Ти їх ненавидиш саме за те, за що я обожною.

Я зачинив двері машини й кинув ключі в сумку, наповнивши легені чистим осіннім повітрям Чикаго. Обожною хокейний сезон, а цього тижня ще й починаються виїзні матчі.

— Дай вгадаю, це через те, що скрізь, куди б ми не поїхали, до тебе, Зандерсе, гарненькі дівчата вишикуються в черги, а я хочу бачити лише одну дівчину — мою дружину, яка залишається тут, щоб доглядати за дітьми?

— Саме так. — Я поплескав Меддісона по плечу, коли ми увійшли до зали очікування аеропорту О'Гара. Після перевірки посвідчень нас пустили на злітну смугу.

— У нас новий літак? — Зупинившись посеред дороги, я роздивлявся нову пташку, що хизувалася логотипом нашої команди на хвості.

— Схоже на те, — відсторонено промовив Меддісон, не відриваючи погляд від телефону.

— Як там Логан? — спитав я про його дружину, упевнений, що саме з нею він зараз так захоплено переписується. Він нею просто одержимий, постійно підтримує зв'язок.

— Вона неймовірна, — гордо промовив Меддісон. — Ем-Джею ще й року нема, а вона вже розклад створила.

То й не дивно. Логан, його дружина, одна з моїх найближчих подруг та, мабуть, найвідповідальніша людина з усіх, кого я знаю.

Ці двоє — єдині мої друзі, які вже мають дітей. Мушу визнати, що вони та їхні діти стали родиною й для мене. Для їхньої доньки я просто «дядько Зі», а вони з братом для мене — племінники, і начхати, що ми не рідні по крові. Меддісон мені вже не просто ліпший друг, а брат.

Хоча так не завжди було.

Коли ми були дітьми, Елай Меддісон посідав почесне місце мого найзапеклішого ворога. Ми обидва росли в Індіані й грали за різні команди, але саме він був золотою дитиною, отримував усе, що бажав. Як же мене це бісило. Його життя було ідеальним. Його сім'я була ідеальною. А моя — ні.

Коли Меддісона запросили грати за університет Міннесоти, а мене прийняли в команду Огайо, наше суперництво перетворилося на п'ять років запальної гри в хокей. На льоду я випускав усю ту злість, що накопичувалась через сімейні проблеми. І найбільше цей гнів відчував на собі, звісно ж, саме Меддісон. Особливо тоді, коли я припечатав його до борта брудним прийомом десь на початку

навчання в коледжі. Тоді він настільки пошкодив коліно, що був змушений не лише пропустити другий курс, але й на якийсь час відмовитись від НХЛ.

За іронією долі, я й сам увесь другий курс просидів на лаві запасних, бо завалив кілька екзаменів з основних предметів.

Він мене тоді просто зненавидів. Але я на це заслуговував.

Тоді ж я почав відвідувати терапевта. Часто відвідувати. Розгріб своє лайно, і вже на старших курсах ми з Меддісоном стали найкращими друзями. Продовжували грати за різні команди, але проблеми з психічним здоров'ям дуже нас зблизили. Панічні атаки Меддісона були викликані тривожним розладом, а мої — тягучим гнівом, що наче поглинав усе тіло, відрізаючи мене від реального світу.

Доля так склалася, що ми нарешті опинилися в одній команді тут, у Чикаго, коли потрапили в професійний хокей як гравці команди «Раптори». Я вже сьомий рік у професійній лізі й більше не можу уявити себе деінде. Саме тому важливо впевнитись, що після завершення сезону мій контракт буде продовжено.

— Скотте, у нас новий літак? — запитав я одного з менеджерів команди, що йшов попереду.

— Ага, — кинув той через плече. — Як і у всіх інших професійних команд Чикаго. Нові інвестори, нові літаки. Якось там важлива угода з містом.

— Новий літак, нові сидіння... нові бортпровідниці, — додав я.

— У нас постійно нові бортпровідниці, — відгукнувся Меддісон. — І вони постійно намагаються з тобою переспати.

Я самовдоволено знизав плечима. Він має рацію, і мені за це не соромно. Але секс із працівницями все ж таки не для мене. Забагато клопотів.

— Ще дещо, — гучно промовив менеджер. — Склад нашого екіпажу не змінюватиметься протягом усього сезону. Одна команда з пілотів та бортпровідників, і більше ніяких випадкових працівників, що бігають туди-сюди, просячи твій автограф.

— Чи доступ у штани, — крикнув Меддісон, кинувши на мене погляд.

— Та я й не проти.

У кишені пікнув телефон, сповіщаючи про два нові повідомлення в інстаграмі.

Керрі: *Бачила твій розклад. Схоже, що ти зупинишся в місті. У мене немає планів на вечір і, сподіваюсь, у тебе теж.*

Ешлі: *Ти будеш у моєму місті. Я хочу зустрітися! Обіцяю, що воно буде того варте.*

Я відкрив додаток із нотатками й вибрав ту, що з надписом «ДЕНВЕР», намагаючись згадати, хто ці двоє.

Виявляється, що Керрі — чудова партнерка з неймовірним тілом, а Ешлі робить фантастичний мініет.

Обрати, де залишитися на ніч, буде не так просто. До того ж можна прогулятися і знайти собі нові варіанти, щоб додати до свого списку.

— Хочеш увечері прогулятися? — запитав я в найкращого друга, піднімаючись сходами до нового літака.

— У мене вечеря з приятелем із коледжу. Ми грали в одній команді, і зараз він живе в Денвері.

— От дідько, ну добре. Як щодо того, щоб хильнути по чарці після вашої зустрічі?

— Я сьогодні рано лягатиму.

— Ти завжди рано лягаєш, — нагадав я. — Тільки й робиш, що сидиш у номері й телефонуєш дружині. Якби Логан не змушувала, то взагалі б зі мною не гуляв.

— Ну, моїй дитині всього тиждень, тож сьогодні я точно нікуди не піду. Мені потрібно нормально виспатись.

— Як там Ем-Джей? — запитав Скотт, стоячи на вершині телетрапу.

— Гарненький, малий засранець. — Меддісон дістав телефон, аби похизуватись фото, які показував мені ще тиждень тому. — Удесятеро спокійніший, ніж Елла у свої перші тижні життя.

Я обминув їх і зайшов до літака, затамувавши подих від побаченої краси. Повністю новий, із килимом та сидіннями, виготовленими на замовлення, і з логотипом команди, наліпленим усюди, де тільки можна.

Пройшовши передню частину літака, зарезервовану для тренерів та інших працівників, я дістався місць біля запасного виходу, які ми з Меддісоном займали ще до того, як стали капітаном та альтернативним капітаном. Ми контролювали кожну деталь у команді, включно з розміщенням усіх у літаку.

Ветерани займали місця в передній частині літака. Що довше людина була членом команди, то далі від хвоста літака вона сиділа, тож новачки опинилися в останньому ряду.

— Бляха, та нізащо, — швидко сказав я, побачивши, що Ріо, який у команді лише два роки, сів на моє місце. — Вали звідси.

— Я тут подумав, — почав той, дурнувато усміхаючись на всі тридцять два. — Оскільки в нас новий літак, може,

і сидітимемо по-новому? Що як ви з Меддісоном сядете у хвості, разом із новачками?

— Ага, зараз. Вали вже. Хоч офіційно ти вже не є новачком, але для мене нічого не змінилося.

Його кучеряве волосся затуляло темно-зелені очі, у яких можна було розгледіти радісний від зухвальства блискіт. Малий гівнюк.

Ріо родом із Бостона, що в Массачусетсі. Італійський шмаркач, що любив випробовувати мої нерви, але його дзявкання викликає в мене лише бажання розреготатися. Мушу визнати: він збіса кумедний.

— Ріо, звали з наших місць, — утрутився Меддісон, що вже стояв позаду мене.

— Так, пане. — Хлопець швидко встав, захопивши бумбокс, який стояв на сусідньому сидінні, і поспішив до задніх рядів, де йому й місце.

— Чому він слухається тільки тебе? Я ж точно маю більш загрозовий вигляд.

— Може, це через те, що ти постійно ходиш із ним тусуватися і ставишся до нього, як до напарника, тоді як я для нього капітан і тримаю дистанцію?

А може, через те, що найкращий друг не хоче тусуватися зі мною, тож, щоб вийти в місто, мені доводиться брати за напарника цього двадцятидворічного дурника?

Закинувши речі на верхню полицю, я зайняв місце біля вікна.

— Та хрін тобі. — Меддісон витріщився на мене, не зрушивши з місця. — Ти сидів біля вікна минулого року, тож зараз моя черга.

— Мене захитує, — сказав я, змірявши поглядом Меддісона та сусідні сидіння.

— Позаливай мені тут. Годі патякати, вставай уже, — відповів той, розсміявшись.

Неохоче, проте я все ж таки звільнив йому місце. У цьому літаку в кожному ряду було лише по два сидіння з обох боків коридору. І навпроти нас сиділи ще два ветерани команди.

Я дістав телефон, щоб перечитати повідомлення від денверських дівчат та вирішити, як провести ніч.

— Що б ти обрав: прекрасний секс, неземний мінет чи щось зовсім нове?

Меддісон проігнорував моє запитання.

— Усе відразу? Думаю, що зможу викрутитися, — відповів я за нього.

Прийшло нове сповіщення, цього разу в чаті команди. Це був Річ, наш агент.

Річ: *Завтра, перед грою, у вас візьме інтерв'ю «Трибуна Чикаго». Викладіться на повну та заробіть нам гроші.*

— Річ написав, — звернувся я до капітана. — Сказав, що в нас завтра інтерв'ю перед грою, тож варто зіграти невелику виставу.

— Теж мені новина, — зітхнув той. — Зі, ти ж знаєш, що головна роль там твоя. Як надумаєш розказати людям, що ти не такий уже піжон, яким тебе вважають, — тільки дай знати, ми це швидко припинимо.

А ось і головна причина, чому Меддісон — мій найкращий друг. Він єдина людина, окрім батьків та сестри, яка знає, що я не поганець, яким мене виставляють медіа. Справа в тому, що така репутація має свої переваги, одна з яких — популярність серед жінок, яким подобаються так звані «погані хлопці». До того ж така помітна